

[Finansministeren.]

de rent aktuelle problemer, må jeg måske gøre opmærksom på, at det netop er denne tankegang, der ligger til grund for de afgiftsforhøjelser, der er gennemført her i efteråret. De er netop motiveret med ønsket om at undgå en situation med et stærkt efterspørgselspres, som kunne gøre det nødvendigt at tage langt mere vidtgående indgreb i anvendelse med fare for at bremse den økonomiske fremgang. Som allerede sagt tror jeg, at bevarelsen af en høj, stigende produktion er langt den vigtigste forudsætning for, at vi kan få den store opsparing, som de påtrængende investeringsbehov nødvendiggør.

Det er naturligvis klart, at finanspolitikken og i særdeleshed skattepolitikken også spiller en rolle her. Jeg har dog vanskeligt ved at undgå en følelse af, at de ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Thestrup måske overvurderede dens betydning noget. Det er i hvert fald indlysende, at der i de sidste år er sket en endog meget kraftig stigning i opsparingen til trods for det beskatningsniveau, som de to ærede ordførere fæster sig så stærkt ved. Det ærede medlem hr. Thestrup svang sig endda op til at spørge, om jeg troede, at vi kunne klare os i fællesmarkedet, således som vor politik var udformet.

Jeg er ikke sikker på, at de reelle forskelle mellem Danmark og fællesmarkedslandene i denne henseende er helt så store, som det ærede medlem synes at forestille sig. I hvert fald kan jeg da gøre opmærksom på, at alle fællesmarkedslandene med undtagelse af Italien og Belgien har et højere skattetryk, end vi har, og det samme er tilfældet for øvrigt med de fleste EFTA-lande. For Frankrigs og Tysklands vedkommende er den nærmere ved 40 pct., altså væsentligt højere end vore 27-28 pct. Men i øvrigt skal jeg da gerne erkende, at jeg mener, at der tilkommer finanspolitikken og skattepolitikken en meget væsentlig rolle ved tilvejebringelsen af den fornødne opsparing. Det gælder naturligvis i første række for den offentlige opsparing, hvor det, som jeg nævnte ved fremsættelsen, er ganske klart for mig, at det offentlige i en situation med meget stærk investeringsaktivitet så vidt muligt selv må tilvejebringe den opsparing, der skal finansiere det offentliges investeringer,

så kapitalmarkedet fritages for denne opgave; det gælder dog også i den form, at vi må prøve at tilrettelægge vor skattepolitik på en sådan måde, at det fremmer den private opsparing, så længe det kan gøres, uden at vi derved kompromitterer den sociale balance, som skattepolitikken også skal sikre, og jeg synes egentlig, at vi i de senere år er gået ganske langt for på den måde at lette vilkårene for opsparingen. Progressionen i indkomstbeskatningen er blevet lempet stærkt, formueskatten er blevet nedsat, afskrivningsregler og regler om investeringsfonds giver større muligheder for virksomhedernes henlæggelser, og endelig er der inden for den samlede beskatning sket en mærkbar omlægning fra indkomstskat til forbrugsafgifter.

Jeg synes som sagt, at vi er nået et godt stykke frem med disse forholdsregler, og jeg er helt enig i den tendens, de viser til at søge den private opsparing fremmet, så længe det kan ske ved sådanne generelle skattepolitiske forholdsregler.

Derimod er jeg — som jeg også har sagt før — ikke tilhænger af at gå til yderligere direkte skattebegunstigelser af opsparingen, og da slet ikke, når det drejer sig om skattelettelser på felter, hvor man slet ikke kan være sikker på, at det, der præmieres, er egentlig ny opsparing. Jeg kan her ganske tilslutte mig de synspunkter, det ærede medlem hr. Kaj Andresen gav udtryk for i går om dette spørgsmål. Men selv om jeg som sagt ikke kan gå ind for direkte skattebegunstigelser af opsparing, mener jeg ikke, at vi dermed har udtømt mulighederne for at tilskynde til større privat opsparing; jeg tænker her bl. a. på opsparing i de befolkningsgrupper, der ikke som især de selvstændige erhvervsdrivende har mulighed for gennem besiddelse eller køb af faste aktiver at sikre sig mod forringelse af de opsparede beløb. Det er netop især disse gruppers opsparing, vi har haft i tankerne ved udformningen af forslag til nye opsparingsordninger — forslag, som jeg håber inden længe at kunne fremsætte her i tinget.

Damsgaard: Jeg vil gerne gøre nogle yderligere bemærkninger om den politisk-finansielle stilling, om skatter og opsparing m. v., som den tegner sig for mig ved første